

"Len" cudzinci so spomienkami

"LEN" cudzinci so spomienkami

Cez toto leto chodím na "brigádu" k jednej starej paní. Robím jej spoločníčku, čiže jej zo všetkým pomáham, nepotrebuje to, je dosť života schopná, samozrejme vravím o tele, nie o duši. Z jej pohľadu už je na všetko neskoro, veľa jej neostáva. Nikdy neukazuje emócie a NIKDY som ju nevidela sa usmiať. Samozrejme, že u takto mrzutej starej ženy som si nevybrala pracovať dobrovoľne, chodím na túto "brigádu" vďaka rodičom. Vraj sa mi počas tohto "povolania" zmení pohľad na svet.

"Alica! Kde si! Ten čaj je až vriaci. Mohlo ma to opáliť. Keby som si nevšimla, už by si volala sanitku. Chyť aké je to horúce, predstav si, že by som si to nevšimla."

"Prepáčte. Zriedim vám to s vodou..." "Nie! Potom to bude zas studené." "Nebojte, nalejem tak, aby to bolo akurát." "Nechod! Už nechcem. Namiesto toho mi porozprávaj ako je vonku." "Nechceli by ste sa ísť pozrieť?" "NIE," odvetila rázne. A takáto bola. Neznášala som tam chodiť. Namiesto toho som mohla behať vonku s kamarátkami, ale ja som musela robiť toto. Celý deň som iba čakala, kým nebude 17:00, aby som mohla ísť domov. Je 16:59, budem musieť ešte chvíľočku vydržať. "Tak ako je vonku, moja milá?" "Príjemne. Veľmi osviežujúco." Na hodinkách sa ukázalo 17:00. "Už je čas ísť domov." "Moja drahá, trochu dlhšie dnes nezostaneš?" "Rodičia by sa báli." "Tak už choď a dávaj si pozor." "Dovidenia!" "Dovidenia!" A do miestnosti kráčala ďalšia "opatrovatel'ka".

Na druhý deň som sa k Horvátovke celkom tešila. Sľúbila mi, že ak budem dobrá (a to som celý týždeň bola), ukáže mi svoju zbierku fotoaparátov a možno si budem môcť s jedným z nich spraviť jednu fotku. Emília (pečie, varí, upratuje a všetko ostatné v Horvátovej dome) mi otvorila.

"Vitaj." "Ako každý deň!" Usmiala sa. Obdivovala som ju za to, že pracovala u tak negatívneho človeka roky a stále ju tá pochmúrnosť nepochytila tiež. Vošla som do obrovskej obývačky. Chrbtom ku mne otočená pani Horvátová v kresle, buď plakala, alebo soplila. Priblížila som sa k nej. Ona plakala! Toto bolo prvý raz čo som ju videla plakať. Nevidela ma, čiže som si mohla celú situáciu zanalyzovať. Držala v ruke fotku a v druhej servítku. Spamätala sa. Zvrtla sa a pri pohľade na mňa sa naplašila.,

"Alica!" "Dobrý deň!" "Mala si sa ohlásiť, toto bolo veľmi neslušné." "Iba teraz som sem vošla." Schovala fotku. "Aha. Dobre. K foťákom ťa zavedie Emília. Ja som bohužiaľ prechladnutá," klamala, bolo očividné, že plače. "Kto bol na tej fotke?" "Toto je drzá otázka! Choď pozrieť tie fotoaparáty skôr, než ti to zakážem!" Emília ma tam

zaviedla, ale mňa viac zaujímali albumy ako fotoaparáty. Chcela som vedieť, že kto dokáže spraviť starú Horvátovku takto smokliť. Vedela som, že budem mať zle, ale i tak som to spravila. Našla som v starých albumoch fotky toho chlapca, lenže kto to bol? Manžela nemala, brata tiež nie. Otec to nemohol byť, vyzeral na fotkách s ňou rovnako starý. Tajná láska? Vybrala som fotku a spoza fotky vypadol list.

Cecilka, musíš mi už odpovedať!

Som ochotný si ťa zobrať i proti želaniu tvojho otca. Dávam ti na rozmyslenie túto noc. Moje srdce po tebe už dlho túži a takéto čakanie ma pomaly ale isto zabíja. Potrebujem odpoveď. Musím vedieť, že či tu mám ostať, alebo sa pohnúť z miesta, čo bude ťažké. Pretože už teraz viem, že Cecília, že TY si žena môjho života. Veľmi ťa milujem, viac už ani nedokážem. Premysli si prosím svoju odpoveď.

Lukáš

(koniec listu)

Bola som v šoku. Vedela som, že budem mať zle, ale i tak som sa jej išla spýtať.

“Dievčisko jedno! Nemala som ťa tam púšťať. Kto ti dovolil pozerať albumy a moje osobné listy?!”

“Prepáčte, vrátim to tam.” “Nie, ty už tam nepôjdeš! Emília to tam zanesie. Vieš, aké ťažké je to pre mňa? Vrátila si mi toľko spomienok, na ktoré moja hlava už dávno zabudla!” Rozčuľovala sa a nakoniec sa až rozplakala. Cítila som sa zle, pretože som ju dovedla k plaču. Vtedy mi všetko vyrozprávala. O problémoch v rodine, prísnom otcovi a list, v ktorom ju jej milovaný zle pochopil a odvtedy spolu neprehovorili. Bolo to smutné, že ako nedorozumenie môže spraviť z dvoch zaľúbených ľudí cudzincov. Vlastne keby cudzincov, tak by to bolo menej bolestivé, lenže oni sú cudzinci so spomienkami a to bolí. Neviem si predstaviť, že by sa toto stalo mne. Potom mi spomenula, že ako si doteraz pamätá jeho adresu. Napadlo mi, že by mu mala napísať list. Ten nápad sa jej zapáčil a písala ako o dušu. Vypísala do listu všetky svoje city. Zavrela obálku a ja som list po konci “práce” išla zaniest na poštu.

Na druhé ráno hneď prvá veta ktorá z nej pri pohľade na mňa vyšla z úst bola “Ty si to naozaj poslala?” “Áno.” “Oh, nie. Ja nerozmýšľam. Čo ak má rodinu? Čo ak je mŕtvy a list dostane jeho rodina?” Myslela som, že po napísaní listu jej bude lepšie. Opak bol pravdou. Prešli dva týždne a Emília triedila poštu. Pribehla k nám.

“Píše vám nejaký Lukáš.” On jej odpísal! A vtedy som ju prvý raz v živote uvidela sa usmiať. Bola tak šťastná. Ich láska prešla zo spolužiakov na priateľov, z priateľov na spriaznené duše. Z spriaznených duší na cudzincov a teraz z cudzincov na priateľov.

Po roku písania sa stretli a dali sa opäť dokopy.

Je zaujímavé, že aké nedorozumenie dokáže rozdeliť ľudí na roky. Ale nie je dôležité, že koľko rokov to trvalo, ale či sa to niekedy skončilo.